

Josep Maria Pou en un moment de la seva interpretació de l'inspector de policia Goole

EL MESTRE JOSEP MARIA POU

«Truca un inspector» va tancar la temporada al Kursaal. El muntatge dirigit per Pou va posar sobre la taula la falta de valors de les classes dominants del capitalisme

TEATRE CRÍTICA

Assumpta Pérez

TRUCA UN INSPECTOR

► Direcció: Josep Maria Pou (adjunt, Enric Llorç). ► Autor: JB Priestley. ► Intèrprets: Josep Maria Pou, Carles Canut, Victòria Pagès, Rubèn Ametllé, Paula Blanco i David Marcé. Dissabte, 17 de desembre. Teatre Kursaal de Manresa.

La temporada de teatre es va donar per finalitzada el cap de setmana passat al Kursaal amb la visita de *Truca un inspector*, de J. B. Priestley i dirigit per Josep Maria Pou. Un plujós vespre, una acomodada família anglesa, els Birling, celebren el prometatge de la seva filla Sheila amb Gerald Croft, amb el qual queden unides dues considerades

i prestigioses nissagues en el Londres postvictorià i en plena revolució industrial. La pluja s'atura amb la trucada a la porta de l'inspector Goole, enigmàtic agent de policia que investiga la vinculació de la família amb el suïcidi d'Anna Schmidt. Ningú no sap res, ningú no la coneixia, de debò?

El hieratisme i l'excessiva rigidesa formal anglesa dels personatges deixa pas, amb força, a la riquesa del contingut textual i a un hàbil desenvolupament. Sense una acció trepidant i constant, l'interès radica en els personatges i el que tenen per explicar. Són convençuts prototips de la classe benestant anglesa i l'arribada de l'inspector tan sols fa trontollar els més joves, els germans Birling.

Si Oscar Wilde mostrava amb excel·lent, fina però incisiva crítica el retrat de les classes benestants angleses, gairebé fins a límits ridículs, Priestley ho fa amb direcció cruesa: el benefici i interès d'a-

questa classe no és comú a tots, és propi i ningú no els ha de dir quin és el camí. Només se'ls pot fer canviar de convicció al darrer moment. Com actuarien si tinguessin una segona oportunitat? Resposta previsible, però no certa quan entra en joc el prestigi, la poca consciència social i, sobretot, el fet que les generacions més joves indiquen un cert canvi moral acusant-los d'egocèntrics.

La mà mestra de Josep M. Pou en la direcció és evident, i no queda enrere la part interpretativa. Un personatge aparentment passiu, calmos, va desgranant la sordida i abusiva història dels Birling. Pou exhibeix domini de la paraula, cadència i intencionalitat. Molt de prop, seguit per Canut i Ametllé: força textual arrodonida amb la força interpretativa del que es narra. Pagès, Blanco i Marcé segueixen amb correcció els seus companys, tot i un cert excés, voluntariós en narrativitat però que trenca l'homogeneïtat textual del muntatge. Cal destacar una esplèndida i realista escenografia que intensifica cada un dels moments.

LA FOSCOR VEU LA LLUM AL TEATRE DE L'AURORA

«Més enllà de la foscor» es va estrenar aquest cap de setmana passat a la capital de l'Anoia amb producció conjunta de la companyia Taaroa i el teatre igualadí

TEATRE CRÍTICA

Toni Mata i Riu

MÉS ENLLÀ DE LA FOSCOR

► Direcció: Joan Arqué. ► Autors: Denise Duncan, Núria Vizcarro, Cristina Cordero i Salvador Sánchez. ► Intèrprets: Bruna Cusí, Òscar Mas, Dani Arrébola i Lavinia Vila. Divendres, 16 de desembre. Teatre de l'Aurora. Igualada.

Ignorància, por, inquietud, angoixa, incertesa, incomprensió, pànic. Els sinònims que la cultura occidental associa a la foscor configuren una llista extensa que la creació artística ha intentat reproduir a bastament. Una mostra contemporània del neguit per afrontar els temors del negre, del buit, de l'absència de llum i de claror, és el muntatge de la companyia Taaroa que coprodueix el Teatre de l'Aurora i que es va estrenar el cap de setmana passat amb tres funcions a l'equipament igualadí.

L'espectacle es construeix a partir del moment que Joan Arqué i Gemma Raurell van sentir la necessitat de parlar de la foscor des de l'escenari, i van encarregar quatre textos de nova creació a quatre autors emergents. Un propòsit i quatre voluntats que van aconseguir un pòquer de peces teatrals que cerquen l'espurna de blancor que emergeix de l'experiència de foscor. Les destacades interpretacions del quartet actoral fan la resta i completen el marc general d'un muntatge que rodará per Catalunya després del debut a la plaça de Cal Font.

L'encadenament dels fragments prefigura el missatge d'esperança

que vol desprendre *Més enllà de la foscor*. Després d'un trauma que dorm a la rerebotiga de la consciència durant molts anys, la catarsi ajuda a alliberar funestos presagis i els fantasmes que els alimenten insidiosament.

El primer esquetx és gairebé aterridor, presentat a l'espectador a la llum d'una llanterna i amb Lavinia Vila exterioritzant un trauma infantil tan colpidor com inesperat. Dani Arrébola protagonitza el segon, sobre la por visceral d'un home tant al món exterior com a la seva reclusió interior. Pura fòbia patològica. Vila i Cusí, amb Òscar Mas, porten el pes del tercer, que parla de la mort a través de dues nenes i el seu avi, una peça bioritmica amb contrastos tan acusats com els que hi ha entre el joc infantil i el record de la guerra. Finalment, la darrera peça, a ritme pop, recrea un accident de trànsit amb funestes conseqüències. De l'inici al final, un *crescendo* desmitificador: res no és tan horrible com sembla.

Més enllà de la foscor no és un text amable a la recerca de la bonhomia aprovació del públic. Com un cop de puny directe a l'estómac, pretén encantar el públic amb les realitats descrites, emotives, intenses. Gairebé sense treva, durant una hora llarga se succeeixen quatre paisatges íntims que -amb una escenografia de caixes que muden de forma- esbudellen l'oblit i extreuen del fons del pou de la culpa i la por tot allò que fa mal i necessita ser depurat. No sempre hi ha llum al final de túnel, però el projecte de Taaroa s'arrisca a demostrar el contrari. I això, en temps de crisi, és un valor afegit: anar contra corrent i cridar alt i clar que jugar fort és necessari fa de *Més enllà de la foscor* una iniciativa interessant.

CONCURSOS

Carla Hajjar guanya el Mobile Art de la Fira

REDACCIÓ | MANRESA
La manresana Carla Hajjar Sesé va rebre ahir el 1r Premi de Fotografia 2.0 Mobile Art de la Fira Mediterrània. La seva fotografia va ser la més votada en el Facebook del certamen. La recompensa, un Iphone 4, la hi va lliurar Xavier Latre, conseller delegat de Catel, Comunicacions d'Empresa SA, empresa patrocinadora d'aquest esdeveniment.

Breus

ESCENA

Manel Camp tocarà el piano en el «Poema de Nadal» al Victòria

REDACCIÓ | MANRESA

El manresà Manel Camp serà un dels protagonistes del *Poema de Nadal* de Josep Maria de Sagarra que dirigirà Esteve Polls el dia 27 de desembre al teatre Victòria, amb la presència d'actors de la talla d'Enric Majó, Sergi Mateu, Mercè Pons, Mercè Comas, Alexandra Palomo, Jaume Pla i Jaume Comas. Manel camp interpretarà la música al piano, en un muntatge que també comptarà amb la Coral Càntiga i la infantil Tic Tac.

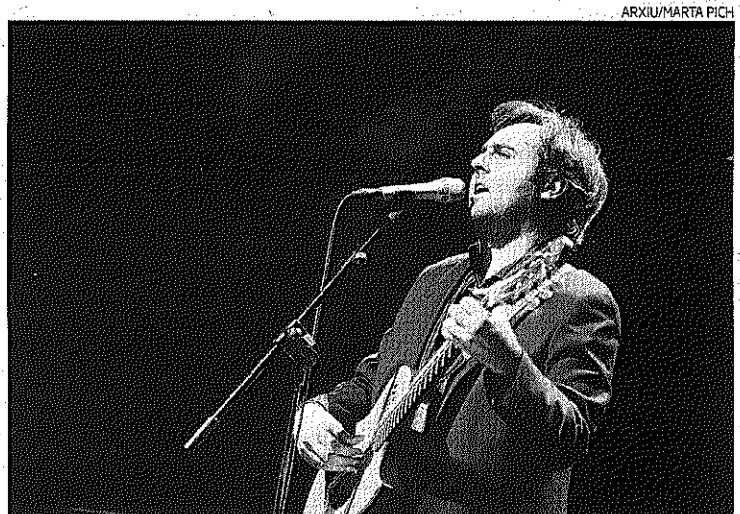

INSTITUCIONS

Marçal Sintes, nou director del CCCB

ACN | BARCELONA

Marçal Sintes (Vilafranca del Penedès, 1967) serà el nou director general del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona en substitució de Josep Ramoneda. Sintes dirigeix el departament de Periodisme de la Facultat de Comunicació Blanquerna (Universitat Ramon Llull), on és també professor, i col·labora en diversos mitjans de comunicació.

El Barnasants combat la crisi amb 100 concerts

La crisi econòmica no atemoreix ni afebleix el festival Barnasants de cançó d'autor, que ahir va presentar la 17a edició amb uns 100 concerts en 17 espais diferents. Sanjosex, Mazoni, Maria del Mar Bonet, Els Amics de les Arts, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi, Marc Parrot, Pi de la Serra i Miquel Gil són alguns dels artistes que actuaran durant el certamen, que es perllongarà durant el gener i els mesos de febrer i març.